

РЕШЕНИЕ

№ 289

гр. Пловдив, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Нестор Сп. Спасов Въззивно търговско дело
№ 20215001000972 по описа за 2021 година

Производство по чл. 258 и сл. от ГПК.

Повод за започването е въззивна жалба от „С.С.И.“ ООД, ЕИК
*****, гр. К. против постановеното по т. дело № 9/2021 г. по описа на К.
окръжен съд решение № 21108 от 26.10.2021 г., с което „С.С.И.“ ООД, ЕИК
*****, гр. К., ул. „Ч.с.“ №* е осъдено да заплати на ИВ. К. Х., ЕГН
*****, гр. К., ул. „Б.“ №*, вх.*, ет.*, ап.** следните суми:

- 32 250 лв., ведно със законната лихва върху нея от 26.01.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, представляващи внесена на основание решение на общото събрание на съдружниците на „С.С.И.“ ООД от 11.01.2018 г. допълнителна парична вноска, подлежаща на връщане,
 - 6 990 лв., представляващи обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 32 250 лева, за времето от 05.12.2018 г. до 26.01.2021 г.
- и
- 3 369, 60 лв. направени по делото разноски, от които 1 569, 60 лв. ДТ, 5 лв. ДТ за издаване на обезпечителна заповед, 100 лв. депозит за вещо лице и 1

695 лв. платено адвокатско възнаграждение.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението и е поискана отмяната му.

Насрещната страна е на мнение за неоснователност на жалбата.

Съдът след запознаване с акта предмет на обжалване и данните по делото намери за установено следното:

На 26.01.2021 г. в К. окръжен съд е постъпила изходяща от ИВ. К. Х., ЕГН *****, гр. К. искова молба против „С.С.И.“ ООД, ЕИК *****, гр. К..

В обстоятелствената част на същата се говори, че до декември на 2018 г. ищецът бил съдружник в ответното дружество. Тогава по негово желание той продал последните притежавани от него дялове от капитала на дружеството и прекратил участието си в него. Това обстоятелство било вписано в ТРРЮЛНЦ на 04.12.2018 г. До тази дата от негова страна на три пъти били извършвани действия по продажба на различни по брой притежавани от него дялове от капитала. Съответно се пояснява, че при учредяване на дружеството той притежавал 50 дяла, които съставлявали 50 % от капитала.

Споменава се съответно за проведено на 11.01.2018 г. било проведено общо събрание, на което единодушно от всички съдружници към онзи момент /ищецът и С.В.Х./ било взето решение да подпомогнат дейността на дружеството, като направят допълнителни парични вноски. То било обективизирано в протокол подписан от двамата съдружници. В ИМ от страна на ищеца са посочени и причините за вземане на решение за извършване на допълнителни парични вноски - нужда от средства с оглед предстоящи разходи във връзка със сключен предварителен договор за учредяване на право на строеж срещу строителство. В тази връзка се споменава, че впоследствие на 02.05.2018 г., бил сключен и договор за учредяване на право на строеж в предвидената за това нотариална форма- Нотариален акт №***, том ***, рег. № ****, н. Дело № 476/ 2018 г. на Нотариус рег. №*** на НК.

Според взетото решение всеки съдружник следвало да внесе по 32 250 лв. като допълнителна парична вноска по банков път по сметка на дружеството до 15.05.2018 г.

По отношение на срокът след който сумите подлежали на връщане било решено, че това е по - рано настъпилата дата от:

- тази, на която изтичат 10 г. от постъпването на сумата по банковата сметка на дружеството или
- тази на напускане на съдружник.

Ищецът твърди, че на 02.05.2018 г. по сметка на ответника той внесъл първата част от гласуваната допълнителна парична вноска - сумата от 12 250 лв.

На 04.05.2018 г. превел и втората част от допълнителната парична вноска или сумата от 20 000 лв.

Съответно по- надолу в исковата молба се споменава, че с прехвърлянето на дружествените дялове и заличаването му като съдружник по партидата на дружеството в ТРРЮЛНЦ настъпил един от алтернативно уговорените с решението на общо събрание за внасяне на допълнителни парични вноски падежи за връщане на сумата от 32 250 лв. По тази причина се прави извод, че за ответното дружество възникнало задължение да му върне обратно внесената от него допълнителна парична вноска, което не било сторено.

Неизпълнението на това задължение се свързва и с пораждането на такова за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва считано от 05.12.2018 г. до датата на предявяване на иска. Неговият размер е определен на 6 990 лв.

На тази база е отправено искане за осъждане на ответното дружество да му върне обратно предоставената от него на дружеството допълнителна парична вноска в размер на 32 250 лв., ведно със законната лихва от завеждане на иска, както и сумата от 6 990 лв. обезщетение по 86 от 3ЗД.

С исковата молба е посочено, че ако съдът не присъди сумите на изложените по- горе основания то следва да се разгледа и евентуален иск, по който сумата от 32 250 лв. се претендира като дадена в заем при условията на чл. 240, ал.1 от 3ЗД. По повод на тази претенция след конкретизация по искане на съда е уточнено, че с предоставяне на сумата по сметка на ответника бил сключен договор за паричен заем. Съществените условия по същия били материализирани в протокола от ОСС от 11.01.2018 г. , за които

стана реч по- горе.

Така с факта на прекратяване на участието в дружеството на 04.12.2018 г. за последното възникнало задължението за връщане на отдадената в заем сума.

Съответно се твърди, че от 05.12.2018 г. върху сумата от 32 500 лв. се дължи и обезщетение по 86 от ЗЗД, което до датата на завеждане на иска е определено на 6 990 лв.

Така с евентуалния иск също е поискано осъждането на ответника да заплати тези две суми на посочените евентуални основания.

С исковата молба е предявена и трета евентуална искова претенция.

При нея сумата от 32 250 лв. се претендира като получена без основание.

За този иск след уточнението му е посочено, че на 02.05.2018 г. е внесена по сметка на ответника без основание първата част от исковата сума в размер на 12 250 лева, а на 04.05.2018 г. също без основание и сумата от 20 000 лв. или общо сумата от 32 2250 лв.

Твърди, че тя подлежи на възстановяване, ведно с лихвата до окончателното ѝ изплащане, считано от датата на връчване на поканата, която в случая била исковата молба.

В отговора ответното дружество говори за недопустимост, респ. за неоснователност на предявените искове.

Във връзка с недопустимостта се споменава, че решението на ОСС по чл.134 от ТЗ било нищожно, с което се обуславя и твърдението, че ищецът няма право да претендира връщане на същата по съдебен ред на това основание. Подобно е положението и досежно претенцията за връщане на сумата като получена по договор за заем, като тук се споменава, че недопустимостта следва от това, че ищецът не е предоставял заем на ответника и няма право да търси по съдебен ред връщане на такава сума на това основание.

Досежно претенцията за неоснователно обогатяване недопустимостта се извежда от лисата на яснота на коя от трите предпоставки на чл. 55 от ЗЗД се търси сумата.

По същество на спора по отношение претенцията за връщане на сумата

от 32 250 лв. като дадена на ответника на основание чл. 134 от ТЗ се твърди, че решение на ОСС за предоставяне на допълнителни парични вноски с участието на всички съдружници не е вземано от общото събрание на дружеството. Наред с това отново се говори за нищожност на същото на основание чл. 26, ал.1, изр. 1 от ЗЗД/противоречие на закона/по причина, че то не отговаряло на изискванията на чл. 134 от ТЗ. В тази връзка се конкретизира, че било взето без да е налице необходимост от допълнителни парични вноски и при срок за връщане, който очевидно не адекватен във времето.

По отношение на евентуалната искова претенция за дължимост на сумата на основание сключен между страните договор за заем по л. 240 от ЗЗД е изразено становище за липса на такъв договор между страните, което изключва възможността да се твърди, че за ответника е възникнало задължение за връща на сумата въз основа на същия.

По третия предявен при условията на евентуалност иск с правно основание чл. 55 от ЗЗД, не ставало ясно при коя от хипотезите на чл. 55, ал. 1 от ЗЗД се осъществило имущественото разместване на претендираната сума. Твърди се също, че липсвало и неоснователно имуществено разместване - обедняване при ищеца и обогатяване при ответника, което правело претенцията неоснователна.

Тук за яснота е нужно да се спомене и че във връзка с трите иска се излагат доводи, че в периода 02.06.2018 г.-20.09.2018 г. ищецът изтеглил от сметките на дружеството сумата от 34 560 лв., с което реално възстановил дадената от него с плащанията от 02.05.2018 и 04.05.2018 г. суми.

С ДИМ ищецът е изразил становище за неоснователност на направените с отговора защитни възражения. Така на първо място е споменато, че на 11.01.2018 г., когато е взето решението на ОСС по чл. 134 от ТЗ съдружници в дружеството били ИВ. К. Х. и С.В.Х..

Изложени са и аргументи за вземане на решението за извършване на допълнителни парични вноски, размерът им и срокът, за който същите са предоставени, които като цяло са свързани с основания предмет на дейност на дружеството.

По отношение възражението за нищожност на това решение на ОСС поради противоречието му със закона е изразено становище, че то не следва

да се обсъжда с оглед липсата на конкретизация за закона, на който решението противоречи.

С отговора на ДИМ отново са преповторени възраженията за нищожност на решението на ОСС като са изложени аргументи за липса на предпоставки за вземането му и е посочено, че то не е съобразено с изискванията на чл. 134 от ТЗ.

Така съдът след събиране на поисканите от страните и относими към спора доказателства е постановил и решението предмет на обжалване.

В него е прието, че на 11.01.2018 г. ОСС на „С.С.И.“ ООД е взело решение за внасяне до 15.05.2018 г. г., на допълнителни парични вноски в размер на по 32 250 лева за всеки един от двамата съдружници за срок - по-рано настъпилата дата измежду изтичане на 10 години от постъпването на сумата на допълнителната парична вноска по банковата сметка на дружеството или напускане на съдружник.

По повод на това решение е посочено, че за него не са приложими общите критерии за недействителност определени в ЗЗД и че подлежи на контрол по реда на чл. 74 от ТЗ, което не било направено. Така е формиран извод, че същото е законосъобразно и действащо.

Това съобразено с установеното внасяне на парите от ищеца и настъпване на една от датите обуславящи възникване на задължение за връщане на вноските е навело съдът до извод, че дружеството с настъпването ѝ е следвало да върне същата на ищеца. Липсата на данни за изпълнение на това задължение са довели до заключение за основателност на иска.

Това е обусловило и извода за налацие на забава за времето от 05.12.2018 г. до предявяване на иска и пораждане на задължение по 86 от ЗЗД. По отношение на същото е посочено, че изчисления от вещото лице размер на обезщетение е по-голям от този предмет на иска и акцесорната претенция следвало да се уважи в пълния ѝ размер.

Уважаването на основните иски е изключило необходимостта от разглеждане на евентуалните такива.

Недоволен от решението е останал ответника и е подал жалбата стнала причина за започване на настоящето въззивно прозводство.

В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност

и неправилност на решението. Първите са свързани с доводи за недопустимост на същото, с оглед на това, че е разгледано от незаконен състав, тъй като съдията не се е отстранил от разглеждане на делото, въпреки наличие на предпоставки за това.

Изложени са и доводи за недопустимост на исковата претенция по чл. 134 от ТЗ идентични с тези правени пред първата инстанция.

По същество се твърди, че решението на Общото събрание за извършване на допълнителна парична вноска на съдружниците е взето в противоречие на закона, говори се за липса на необходимост от такава и се правят доводи за извършени нарушения от страна на КОС по повод неизискване на основание чл. 183 от ГПК на оригинали на писмени доказателства, които са представени с исковата молба, а именно протокол удостоверяващ взетото решение, предварителен договор, нотариален акт, респективно 2 броя платежни нареждания. На тази база е преповторено направеното доказателствено искане за задължаване на ищеца да представи протокол от Общото събрание, копие от предварителния договор, копие от нотариалния акт и 2 броя вносни бележки.

По повод на същите ищецът е представил пред ПАС оригинала на протокола от ОСС от 11.01.2018 г. , който след сверяване с приложеното по делото копие е бил върнат.

Искането за представяне на оригинален предв. договор е било оставено без уважение, като не е уважено и искането за оспорване истинността на предсатвевите с исковата молба вносни бележки. По отношение оригинала на НА от страна на ответното дурежество е заявено, че не се оспорва автентичността му и респ. не се поддържа искането за представяне на оригинала на този документ.

Преди даване отговор на въпроса за съществуване на процесните вземания съдът съобразно разпоредбата на чл. 269, изр.1 от ГПК дължи отговор на въпроса за валидността и допустимостта на обжалваното решение.

Едно решение е невалидно (нищожно), когато не е постановено от надлежен орган или е постановено от ненадлежен състав, т.е. от лице, което няма качество на съдия или от едноличен вместо троен състав и т.н. Нищожно е и решение, което не подписано, не е постановено в предвидената от закона писмена форма или, когато решението е постановено от съда извън

пределите на неговата компетентност т.е. срещу лица неподчинени на правораздавателната власт на българските съдилища.

В случая нито една от тези предпоставки не са налице, т.е. за нищожност на същото не може да се говори.

По отношение на недопустимостта е нужно да се спомене, че от съдържанието на чл. 270, ал. 3 от ГПК следва извод, че такава е налице, когато е извършено произнасяне въпреки липсата на право на иск, има произнасяне по един непредявен иск или нередовна искова молба, която въпреки дадените от въззивния съд възможности не е поправена. Налице е недопустимост и ако спорът е разгледан от некомпетентен съд. В обобщение може да се каже, че е налице недопустимост във всички случаи, когато е постановен съдебен акт въпреки липсата на предпоставки за разрешаване на спора по същество.

В случая по конкретния казус не е налице нито една от споменатите предпоставки. Реално съдът е сезиран с осъдителни иски претенции за връщане на сума получена на основание взето решение по чл. 134 от ТЗ и такива за заплащане на обезщетение за забава с оглед невръщане на горната сума в срок. Твърдението за наличие на вземания на това основание е достатъчно да обоснове извод за интерес от търсената защита, като въпросите за това дали решението на ОСС е действително или не е въпрос по същество на спора и не касае неговата допустимост.

Не може да се говори за недопустимост и от възможността постановяване на решението да е извършено от съдия, който съгласно чл. 22, ал.1, т. 6 от ГПК е следвало да се отстрани, тъй като са налице съмнения в неговото безпристрастие. В действителност наличието или липсата на пристрастност сама по себе си касае начина на преценяване и възприемане на събрание по делото доказателствен материал и може да доведе до постановяване на съдебен акт в несъответствие с действителното правно положение. Това обаче са пороци, които правят едно решение НЕПРАВИЛНО, но не и НЕДОПУСТИМО.

Казаното съотнесено с разпоредбата на чл. 271 от ГПК налага съдът да разреши съществуващия между страните спор по същество, като се съобрази с изложените съображения за незаконосъобразност в жалбата.

Пред ПАС са предявени обективно, евентуално съединени иски.

Основните такива са с основание 79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 134 от ТЗ и 86 от ЗЗД.

В чл. 79, ал.1 от ЗЗД е казано, че ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение.

Съответно в чл. 134 от ТЗ е предвидено, че по решение на общото събрание за покриване на загуби и при временна необходимост от парични средства съдружниците могат да бъдат задължени да направят допълнителни парични вноски за определен срок. Допълнителните вноски са съразмерни на дяловете в капитала, ако не е предвидено друго.

Така изложеното води до извод, че основателността на иска по чл. 79 ЗЗД, вр. с чл 134 от ТЗ е обусловена от ангажирането на доказателства за решение на ОСС за направа на допълнителни парични вноски и такива, че определения в същото срок за ползване на сумата по тези вноски от страна на дружеството е изтекъл, т.е. за последното е възникнало задължението за връщане на същите и то не е изпълнено.

В тази връзка следва да се поясни, че решението по чл. 134 от ТЗ представлява способ за кредитиране на дадено дружество с ограничена отговорност за преодоляване на трудности от временен характер.

Основание за възникване на правоотношение между съдружниците в дружеството и същото обаче е самото решение на ОСС. То според приетото в ТР № 1 от 2002 г. на ОСГК на ВКС няма характеристиките на сделка по ЗЗД между членовете на дружеството, за която се изисква съвпадение на две насрещни волеизявления. С него не се създават права и задължения между същите, а такива между членовете и самото дружество. По тази причина даден член на дружеството може да е задължен от съответното решение дори и да не е бил съгласен с него или да не е участвал в събранието стига същото да е прието съобразно предвидените в ТЗ условия и мнозинство. По тази причина по отношение на този тип многостранни волеизявления не следва да намират приложение общите критерии за недействителност уредени в разпоредите на ЗЗД , а специалните такива в ТЗ.

В тази връзка следва да се посочи, че в ТЗ за нищожност на решенията на ОСС се говори само в хипотезата на чл. 75 от ТЗ, респ. в тази на чл. 137, ал.5 от ТЗ. Във всички останали случаи вкл. и тези, при които решенията на

общите събрания са взети в нарушение на дружествения договор или закона става реч за незаконосъобразност, която подлежи на контрол по реда на чл. 74 от ТЗ. Това сочи, че при липса на оспорване на решението по исков ред в предвидения в ТЗ срок и отмяната му в следствие на това следва да се счита, че то е действащо и задължително за отношенията между съдружниците и дружеството.

В случая по делото се твърди наличието на взето решение на ОСС от 11.01.2018 г. по чл. 134 от ТЗ.

От ищеца е представен протокол в копие и оригинал от тази дата съставен във връзка с това общо събрание. В него са посочени присъстващите на събранието съдружници, дневния му ред, действията предприети по време на събранието във връзка с този дневен ред и взетите на него решения. Под протокола са положени подписите на присъствалите на същото съдружници.

По този повод е нужно да се спомене, че видно от отбелязванията в партидата на ответното дружество в ТРРЮЛНЦ към момента на провеждане на ОСС в дружеството съдружници са били две лица ИВ. К. Х. и С.В.Х.. Всеки от тях е притежавал по 500 дяла или по 50 % от капитала на дружеството.

Това води, че на споменаваното събрание са присъствали всички съдружници.

Видно от съдържането на протокола всички те са гласували единодушно по точката от дневния ред, като са решили поради наличието на временна необходимост да внесат до 15.05.2018 г. по сметката на дружеството по 32 500 лв. допълнителна парична вноска за подпомагане на стопанската дейност на предприятието за срок по - ранната от двете дати:

- изтичане на 10 години от постъпване на вноската в дружеството,
- датата на напускане на съдружник.

Посочено е, че с настъпването на същия сумите подлежат на връщане.

По повод на така взетото решение в хода на настоящето производство от страна на ответното дружество не се представиха доказателства за оспорването му по предвидения в чл. 74 от ТЗ ред от някой от двамата съдружници. Те в сроковете в тази разпоредба е могло да предявят искове и да поискат отмяна на решението с доводи, че не са налице предвидените в чл.

134, ал.1 от ТЗ предпоставки или че срокът за връщането им е необосновано дълъг.

Това сочи, че неговата незаконосъобразност вече не може да бъде контролирана и то се явява ЮФ, който е годен да породи права и задължения между членовете на дружеството от една страна и същото от друга. Тук за яснота е нужно да се спомене, че по отношение на него не са налице и хипотезите на чл. 75 ТЗ, респ. чл. 137, ал.5 от ТЗ.

Изложеното до тук сочи, че направените от ответното дружество защитни възражения за нищожност на решението на неговия върховен орган на основание чл. 26, ал.1, изр.1 от ЗЗД са напълно неоснователни. Това от своя страна изключва нуждата от обсъждане на въпроса за наличието или липсата на временна необходимост от парични средства и дали съществуването ѝ може да се обоснове с това дали ответното дружество е сключило предварителен договор за учредяване право на строеж срещу строителство на 10.04.2017 г. , а впоследствие и договор за учредяване на вещно право на строеж от 02.05.2018 г. обективиран в НА №***, т.***, рег. №****, н. дело № 476/2018 гт. На Нотариус И.Н., с рег. №*** и район на действие района на С. районен съд.

На база изложеното от значение за основателността на иска е това е или не е налице внасяне на съответната допълнителна вноска, настъпил ли е срокът за връщането ѝ и дали същата е върната.

Внасянето на парите се удостоверява с представените с исковата молба платежни нареждания от 02.05.2018 г. за 12 500 лв. и от 04.05.2018 г. за 20 000 лв.

Следва да се посочи, че факта на плащането се удостоверява и от представената с отговора от самия ответника разпечатка от движението по сметката на дружеството. Тук за яснота е нужно да се спомене, че на стр. 143 от делото е приложена първата страница от тази разпечатка и на нея се удостоверени не само двете вноски извършени от ищеца, но и извършването на същите дати и на същите основания и в същите размери на вноски и от страна на другия съдружник.

Следва да се посочи, че видно от справка по партидата в ТРРЮЛНЦ, а и от доказателствата представени по делото, че на 19.11.2018 г. ищецът е продал и последните си дялове от дружеството. По този въпрос е проведено

ОСС на 19.11.2018 г., на което е изразено съгласие за това прехвърляне, взето е решение за прекратяване на членството му и е направено от него изявление, че няма финансови претенции по отношение на прекратеното му членство. За ПАС обаче касаят правата му по чл. 125, ал. 3 от ТЗ, а не и тези по чл. 134, ал.1 от ТЗ.

Изложеното до тук сочи, че с прехвърлянето и на последните притежавани от ищеца дялове и то на лице, което е съдружник в дружеството се породило в патримониума на ответното дружество задължението за връщане на направената допълнителна парична вноска още от този момент. Това не е сторено, което прави и претенцията на ищеца основателна.

В случая ПАС не споделя твърдението на ответника, че за времето от 26.06 до 20.09. 2018 г. ищецът изтегляйки от сметката на дружеството сумата от 34 560 лв. е удовлетворил вземанията си по простата причина, че от представените доказателства не следва извод, че тези тегления имат характер на плащания от страна на дружеството за погасяване на процесното вземане, което при това в онзи период не е било и падежирано.

Това прави така предявения иск основателен.

Основателността на главния иск прави такъв и акцесорния по 86 от ЗЗД. Тук следва да се посочи, обезщетението за забава се търси от намален момент след настъпването ѝ. Наред с това претенидарния размер на обезщетението е по- малък от реално дължимия според заключението на вещото лице. Това сочи, че и този иск следва да се уважи изцяло.

В този смисъл е решенето на окръжния съд и то ще се потвърди, а жалбоподателя ще бъде осъден да заплати направените от въззиваеата страна разноски от 1 700 лв.

Водим от това съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановеното по т. дело № 9/2021 г. по описа на К. окръжен съд решение № 21108 от 26.10.2021 г., с което „С.С.И.“ ООД, ЕИК *****, гр. К., ул. „Ч.с.“ №* е осъдено да заплати на ИВ. К. Х., ЕГН *****, гр. К., ул. „Б.“ №*, вх.*, ет.*, ап.** следните суми:

- 32 250 лв., ведно със законната лихва върху нея от 26.01.2021 г. до

окончателното изплащане на сумата, представляващи внесена на основание решение на общото събрание на съдружниците на „С.С.И.“ ООД от 11.01.2018 г. допълнителна парична вноска, подлежаща на връщане,

- 6 990 лв., представляващи обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 32 250 лева, за времето от 05.12.2018 г. до 26.01.2021 г. и

- 3 369, 60 лв. направени по делото разноски, от които 1 569, 60 лв. ДТ, 5 лв. ДТ за издаване на обезпечителна заповед, 100 лв. депозит за вещо лице и 1 695 лв. платено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „С.С.И.“ ООД, ЕИК *****, гр. К., ул. „Ч.с.“ №* да заплати на ИВ. К. Х., ЕГН *****, гр. К., ул. „Б.“ №*, вх.*, ет.*, ап.** сумата от 1700 лв. направени разноски за въззивното прозводство.

Решението подлежи на обжалване в 1 месечен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____